

PHẦN 6

Buổi chiều, Khải Minh vừa về đến nhà thì đã thấy Liên Liên ở đó. Thấy anh cô đã lên tiếng ngọt xót:

- Anh mới về đó hả, em vừa đến tìm anh đây!

Khải Minh hơi bực mình nhưng anh cố nén vào trong gương cười anh hỏi:

- Tìm anh có việc gì thế? Ngày mai gặp nói không được sao?

Bà Tuyết Phượng lên tiếng thay cho Liên Liên:

- Mẹ gọi nó đến đó

Lại có chuyện gì nữa đây? Khải Minh chẳng hiểu nổi ý của mẹ mình nữa. Tuy nghĩ thế nhưng anh không dám nói ra Khải Minh vờ hỏi:

- Mẹ có việc gì nhờ cô ấy à? Nhà đâu thiếu người để mẹ nhờ

Biết câu nói của con đầy ngụ ý nên bà Tuyết Phượng vội nói:

- Mẹ muốn hai đứa đi sắm nhẫn cưới. .

Giật mình, Khải Minh ngoảnh lại, anh nhìn mẹ trân trân:

- Sắm nhẫn cưới ư?

- Đúng vậy?

Biết mẹ đưa anh vào thế kẹt nên Khải Minh từ chối:

- Hôm nay con không rảnh xin hôm khác vậy mẹ ạ!

Bà Tuyết Phượng từ chối, bà nói giọng kiên quyết:

- Con không thể hẹn hò được nữa đâu.

Ngồi lại bàn đối diện với Liên Liên, Khải Minh nói với cô:

- Giữa con và Liên Liên chỉ là tình anh em thôi mẹ ạ! Con không thể nào cưới cô ấy được.

Bà Tuyết Phượng ngó con trân trân, bà nói với vẻ giận dữ:

- Nói như vậy sao được chứ, hai nhà đã kết thông gia rồi mà.

Khải Minh chống chế.

- Xin mẹ hiểu cho con, tụi con không có tình yêu cưới nhau rồi chỉ làm khổ cho nhau mà thôi, phải không Liên Liên?

Liên Liên cũng đâu có ngờ rằng mình bị từ hôn một cách thẳng thừng như vậy. Cô đã yêu anh rồi mà, tại sao anh có thể nhẫn tâm nói thế, tự ái của một tiểu thư con nhà giàu nổi lên, Liên Liên đứng lên:

- Thưa bác, cháu về!

Bà Tuyết Phượng chưa kịp nói gì Liên Liên đã đi nhanh ra cửa. Nổi giận bà gắt lên:

- Thật ra là con muốn gì đây?

Khải Minh van xin mẹ mình:

- Mẹ hãy thương con, con không thể cưới Liên Liên đâu mẹ.

- Nhưng tình nghĩa bấy lâu nay giữa hai gia đình con đã làm rạn vỡ rồi con có biết không?

Khải Minh cũng chẳng hiểu sao bà Liên Anh mẹ Liên Liên lại thương yêu anh đến như vậy, có khi còn trội hơn cả chính mẹ ruột của mình nữa. Nhưng dầu vậy anh vẫn không thể nào yêu Liên Liên được:

- Con vẫn tới lui thăm viếng mà mẹ!

Giận con trách mình sao quá nhu nhược, bà Tuyết Phượng nói lấy:

- Đủ rồi, con đừng có nói nữa, ngoài Liên Liên ra mẹ không thể chấp nhận ai là con dâu nữa đâu, con liệu hồn đây!

Nói xong bà bỏ lên lầu, Khải Minh còn đứng trơ ra nhìn. Bị một bàn tay vỗ lên vai, giật mình anh quay lại:

- Tuyết Lan! Em về khi nào vậy hả?

Tuyết Lan cười toe toét:

- Em vừa về đây thôi, lại chọc mẹ giận rồi à?

Khải Minh nói giọng bí xì:

- Có em về thì tốt rồi

Trề môi, Tuyết Lan rùng mình:

- Tốt gì chứ anh, mẹ lại mắng nữa thôi.
- Thì cũng đáng tội cho em mà.

Tuyết Lan cãi lại:

- Sao lại đáng tội, em cảm thấy mẹ mình qua khắt khe rồi đó

Điều này Khải Minh cũng nhận thấy nhưng anh không thể đồng tình với nhận xét của em gái, anh vội ngăn:

- Em không được hỗn như vậy, em là con gái nhất nhất là phải công ngôn dung hạnh để mai một còn lấy chồng nữa chứ.

Đưa tay lên bịt đôi tai, nhăn nhó mặt mày, Tuyết lan kêu lên rên rĩ:

- Trời ơi! Anh cũng sặc mùi giáo huấn tuồng xưa tích cũ, cổ lỗ sĩ lắm rồi anh hai ơi! Thời đại gì rồi chứ?

Thái độ của em gái khiến cho Khải Minh càng thêm lo lắng:

- Mấy tháng nay em đi đâu? Em có biết cả nhà lo cho em lắm hay không?

Ngẩng đầu lên Tuyết Lan nói một câu nặng trĩu:

- Chứ hông phải là đang mong cho tôi chết mau đi sao?

Ngó em, Khải Minh nói giọng nghiêm khắc:

- Em sống nghiêm túc lại đi có được không?
- Em sống sao đâu mà anh nói vậy chứ?

Thấy chẳng nên dài dòng với em gái vô ích, Khải Minh giục:

- Em vào tắm đi anh ra ngoài có việc.
- Hẹn người yêu hả anh hai?
- Đừng có nói bậy.

Tuyết Lan đã về có nghĩa là Khải Minh thoát được gánh nặng là phải nghe mẹ suốt ngày ca cẩm: “Sao con không đi tìm em? Làm anh chẳng biết thương em là gì?”

Thành phố rộng bao la, Khải Minh đành đưa tay đầu hàng.

Tối chủ nhật, Khải Minh gói quà thật xinh xắn. Ngắm nghĩa thấy vừa lòng anh mới chịu bỏ vào túi áo.

Gặp Nhã Trúc, anh đưa ra và nói:

- Anh tặng Nhã Trúc!

Nhìn gói quà Nhã Trúc ngạc nhiên:

- Sao anh tặng quà cho tôi?
- Đây là thành ý của anh đó Nhã Trúc.

Nhã Trúc ngại ngùng:

- Nhưng tôi... tôi không thể nhận quà của anh được.

Khải Minh bị Nhã Trúc từ chối, anh hơi buồn nhưng vẫn cố nói:

- Chúng ta là bạn, quan tâm nhau chẳng được sao? Nhã Trúc không nhận là mình buồn lắm.

Nhã Trúc đưa tay đón nhận món quà nhỏ của anh, cô thấy kì kì:

- Mai một anh đừng tặng nữa nghen!

Khải Minh nói với cô bằng giọng xúc động của một anh con trai đứng trước một cô gái xinh đẹp.

- Anh cảm ơn Nhã Trúc đã nhận quà của anh.

Cảm thấy ngạc nhiên về thái độ của anh Nhã Trúc khó hiểu:

- Chỉ nhận quà thôi có gì anh phải cảm ơn.
- Vì anh sợ Nhã Trúc không nhận món quà của anh.
- Anh khách sáo làm chi vậy, mua quà cho Nhã Trúc anh phải tốn tiền kia mà.

Lắc đầu, Khải Minh cười vui vẻ:

- Có là bao đâu, Nhã Trúc đừng ngại như vậy.

- Sửa xe đạp thì lấy đâu ra có nhiều tiền chứ?

- Đó chỉ là cái có thôi.

Tròn mắt nhìn anh Nhã Trúc ngạc nhiên hỏi:

- Anh nói vậy là sao?

Khải Minh lúng túng:

- À không, anh muốn nói sửa xe đạp thì cũng vẫn có tiền đó mà.

Cầm gói quà xoay xoay trên tay Nhã Trúc rất sốt ruột muốn mở ra xem ngay nhưng ngại vì còn Khải Minh ngồi đó.

Hiểu được ý cô nên Khải Minh nhắc nhở:

- Nhã Trúc có thể mở ra xem quà đi.

- Mở ngay bây giờ hả?

- Ừ, có sao đâu.

- Vậy Trúc mở nghe!

Khải Minh nói giọng dễ dãi:

- Đó thuộc về món quà của Trúc rồi mà.

Nhã Trúc lại nói:

- Trúc mở thật đó.

Nhìn Nhã Trúc tay run run mở quà Khải Minh cảm thấy sung sướng vô cùng:

- Ôi, máy di động!

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Khải Minh hỏi lại:

- Trúc có thích không?

Ngồi thừ ra, Nhã Trúc tân ngần nhìn chiếc máy điện thoại di động cô lắc đầu:

- Thích thì có thích nhưng Trúc không dám nhận đâu.

- Sao vậy chứ?

- Món quà này đối với Trúc to lớn quá nên không dám nhận đâu.

Khải Minh nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện, anh nói như van nài:

- Anh muốn tặng cho Nhã Trúc điện thoại, là muốn chúng ta thường xuyên liên lạc cho nhau đấy?

- Thì chúng ta vẫn thường xuyên gặp nhau đó thôi.

- Rồi đây anh còn bận phải đi công tác xa.

- Hả? Sửa xe đạp mà đi công tác xa là sao?

Biết mình đã lỡ lời, nên Khải Minh đành phải thú thật:

- Nhã Trúc, anh nói ra chuyện này Trúc đừng giận anh nhé!

Nhã Trúc ngơ ngác:

- Bộ anh có giấu Trúc chuyện gì sao?

- Không phải là giấu nhưng mà anh chưa tiện nói.

- Vậy thì anh nói đi!

Khải Minh thấy ngại nên nói:

- Mình ra ngoài được không Trúc?

Biết anh ngại nên Nhã Trúc đứng lên đi ra sân cùng anh, hai người ngồi trên băng đá, Nhã Trúc giục:

- Anh nói đi!

Nắm tay cô, Khải Minh bóp nhẹ:

- Anh không biết bắt đầu câu chuyện sau đây để em không giận anh.

- Nghe anh gọi em, thay đổi cách xưng hô một cách đột ngột như vậy làm tim cô bị đánh loạn xạ

- Anh cứ nói đi!

- Thật ra anh và Vũ Bằng đã có công ăn việc làm ổn định rồi.

- Vậy còn việc sửa xe đạp?

Nhã Trúc vội hỏi.

Khải Minh cười cười:

- Đó chỉ là cái cớ để anh và Vũ Bằng quen được hai em thôi.

Nhã Trúc xấu hổ vì bị lừa, cô đâm vào lưng anh thùm thụp:

- Anh đáng ghét lắm!

- Để được em để ý thì anh có thể làm bất cứ việc gì có thể mà.

Ngoảnh mặt đi nơi khác, vờ giận, Nhã Trúc cự nự:

- Anh dám gạt người ta, không thể tha thứ được.

Nắm tay cô kéo lại, Khải Minh năn nỉ:

- Anh xin lỗi! Cũng chỉ vì em khó làm quen quá nên tụi anh mới nảy ra ý đó mà thôi.

Xúc động bồi hồi, Nhã Trúc cảm thấy sung sướng vô cùng, nhưng cô vẫn vờ nói:

- Bộ anh tưởng làm như vậy rồi người ta thông cảm sao?

Nở nụ cười hóm hỉnh, Khải Minh nói như khẳng định:

- Dĩ nhiên rồi, anh không thể thất bại được.

- Anh tin như vậy à?

- Đúng thế! Vì tình yêu anh dành cho em là trọn vẹn bằng cả tấm chân tình của anh mà.

Đưa tay bịt tai lại, Nhã Trúc lắc đầu:

- Không nghe, nhất định không nghe!

Khải Minh nắm tay cô kéo ra vì bất ngờ nên cô ngã trọn vào lòng anh, Khải Minh ôm nhẹ cô vào lòng mình:

- Nhã Trúc! Anh yêu em!

Nhã Trúc xúc động mạnh tim cô như muốn ngừng đập lòng dạt dào yêu thương, cô cố cự quậy:

- Buông em ra đi anh!

Khải Minh buông ra, hơi thở của anh dồn dập, anh như cố dồn nén tình cảm của mình:

- Xin lỗi, em không giận anh chứ?

Lắc nhẹ đầu, Nhã Trúc cảm thấy như có cái gì đó len nhẹ vào hồn mình, cô thôn thức:

- Đây là sự thật hay là đang trong mơ vậy anh?

- Thật, sự thật trăm phần trăm.

Nhã Trúc lại hỏi:

- Thế anh làm gì và ở đâu? Sao em chẳng biết tí gì về anh cả? Anh bí mật quá.

Nâng đầu cô lên, Khải Minh cười, nụ cười mới đẹp làm sao:

- Anh là một giám đốc của công ty TNHH đồ gỗ Khải Tâm đó.

- Khải Tâm ?

- Sao em có vẻ sững sốt vậy?

- Nơi đó dường như em có đến một lần rồi.

Khải Minh ngạc nhiên:

- Em đến đó làm gì thế?

- Xin việc làm!

- Và bị từ chối!

- Phải, nhưng sao lúc đó em không gặp anh?

- Em quên rồi hả, lúc đó anh đang đeo đuổi em bằng nghề sửa xe đạp

Nhã Trúc đỏ mặt, chớp chớp mắt nhìn anh:

- Anh còn chọc quê người ta nữa hả?

- Không, đó là sự thật, em biết rồi đó.

Chu môi, Nhã Trúc lắc đầu quày quật:

- Em không biết gì hết, em hông chịu vậy đâu

Khải Minh thành thật nói: .

- Nhân đi dự sinh nhật em là đó là anh đã có chủ ý rồi.

Ngoảnh mặt đi nơi khác che giấu niềm sung sướng Nhã Trúc phụng phịu:

- Ai mời anh đâu chứ?

Nhưng em vẫn tiếp đãi anh chu đáo cơ mà.

- Bình thường như mọi người thôi.

- Anh được em đề ý là nhờ Mỹ Hoà nhiều lắm.

- Nhỏ ấy bán đứng hai đứa em.

Khải Minh mân mê bàn tay đẹp của Nhã Trúc, anh tâm sự:

- Chính nhờ thông tin từ cô bé Hòa mà anh và Vũ Bằng mới tìm cách giúp cho hai em có việc làm.

- Thì ra là như vậy.

- Em không giận anh chứ?

- Sao lại giận anh, mà em chỉ muốn xử tội Mỹ Hòa thôi.

Vội ngăn, Khải Minh nhận lỗi về phía mình:

- Í, đừng em, tội cho cô bé Hòa lắm, do anh mà ra thôi, cảm ơn người ta chứ sao lại trách được.

- Cảm ơn ư?

- Phải nhờ cô ấy anh mới gần được em nè!

Phùng má, Nhã Trúc dọa:

- Thì ra anh cũng nhiều thủ đoạn ghê luôn nha!

Cười hi hi, Khải Minh nói một câu nịnh đầm:

- Được em yêu anh có thể làm tất cả vì em.

- Anh xấu ghê đi!

Khải Minh thì thầm:

- Nếu muốn em có thể qua công ty anh mà làm.

Lắc đầu từ chối, Nhã Trúc từ chối thẳng:

- Đừng anh, em làm bên ấy sẽ tốt hơn, em không muốn mọi người đánh giá sai về mình.

- Vậy cũng được, vì anh chỉ sợ em vất vả thôi.

- Em quen rồi!

Khải Minh lại nói:

- Thành Long là bạn của anh nếu khó khăn gì thì em hãy cho anh biết nhé!

- Không cần đâu anh vả lại Thành Long là rất tốt.

- Vậy anh an tâm rồi, nè...

Quay lại, Nhã Trúc lại hỏi:

- Gì nữa vậy anh?

- Em nhớ thường xuyên mở điện thoại nghe!

Nhã Trúc nhăn mặt:

- Có nên như vậy không anh?

- Nên chứ, vì anh muốn quan tâm em suốt cả ngày.

- Ý thôi đi anh, em còn phải làm việc nữa chứ!

Tỏ ý không vui lòng, Khải Minh vờ giận:

- Vậy là lúc làm việc em quên mất anh sao?

Nhã Trúc cười hì hì trước thái độ trẻ con của anh, cô nói nhỏ:

- Ngoài giờ làm việc em sẽ chờ điện anh được chưa?

- Đành chịu thôi!

- Sao buồn thế?

- Nhớ em!

Nhã Trúc cười khúc khích:

- Cái anh này ghê thật khéo nịnh người ta.

Lại ôm cô vào lòng, Khải Minh thì thầm:

- Ai bảo em dễ thương làm chi đã hớp hết cả hồn anh từ dạo đó.

Đẩy anh ra, Nhã Trúc chạy nhanh vào nhà, Khải Minh cũng chạy theo. Tình yêu đến với họ thật êm đềm.

Vào làm việc, Nhã Trúc thỉnh thoảng thấy Mỹ Hà tủm tỉm cười nên gọi nhỏ:

- Ê mi làm gì mà vui quá vậy?

Nhướng mắt nhìn bạn, Mỹ Hà tinh nghịch bảo:

- Bí mật!

- Ai đó tỏ tình chắc?

Phùng má, Mỹ Hà gắt nhỏ:

- Nói bậy!

- Chắc chắn là như vậy, mi đã gặp Vũ Bằng rồi chứ gì?

Ngó bạn, Mỹ Hà ngạc nhiên:

- Sao mi biết?

Chuyện gì mà mi có thể giấu ta được, chỉ thấy mi cứ tủm tỉm cười là biết thôi mà.

Mỹ Hà nói lẫy:

- Vậy sao mi chẳng chịu đi làm nhà tâm lí cho rồi.

Cười khúc khích, Nhã Trúc bắt bí bạn:

- Nghĩa là ta đã nói đúng tim đen mi rồi?

- Hừm! Nhã Trúc vẫn đùa dai:

- Này hãy khai ra đi! Người may mắn là ai thế?

Hất mặt, Mỹ Hà cao giọng nói:

- Nếu ta không chịu nói thì sao?

Cười hì hì, Nhã Trúc tỏ ra hiểu biết:

- Nói hay không cũng vậy mà thôi bởi vì ta đã biết rất rõ rồi.

Mỹ Hà vội nói:

- Đoán mò coi chừng sai bét đấy nhé!

- Một đóa hồng đỏ cũng đủ biết anh ta tỏ tình rồi đấy.

- Nhưng ta vẫn chưa chấp nhận kia mà.

Cười tủm tỉm Nhã Trúc nói vào tai Mỹ Hà:

- Tình trong như đã mặt ngoài còn e phải không?

Nghe bạn nói, Mỹ Hà cũng phải bật cười:

- Ừ, đúng vậy thì đã sao chứ hả?

Xua xua tay, Nhã Trúc lắc đầu:

- Không sao, điều này ta chỉ mừng cho mi thôi.

Chu môi, Mỹ Hà hỏi:

- Nếu vậy cảm ơn!

- Ôn nghĩa gì, nên sớm cho ta ăn cỗ đi!

- Rồi sẽ có thôi mà! Nhưng mà này Nhã Trúc.

Thấy bạn có vẻ phân vân, Nhã Trúc thôi không đùa nữa:

- Nhận quà của anh ấy mình cảm thấy kì kì làm sao ấy.

- Ai mà chả thế!

- Nói vậy Khải Minh cũng đã tặng quà cho mi à!

Nhã Trúc nói nhỏ:

- Một điện thoại di động

Mỹ Hà tròn mắt:

- Vậy hả? Trời ơi! Hai người đã... hồi nào vậy?

Cười trong hạnh phúc, Nhã Trúc kể:

- Mới vài hôm nay thôi, mi thấy Khải Minh làm sao hả?

Ngẫm nghĩ, Mỹ Hà nhận xét:

- Vừa đẹp trai, vừa thông minh lịch sự nhưng phiền một nỗi là anh ấy không có nghề nghiệp ổn định.

Nhã Trúc đính chính:

- Sửa xe đạp là hai anh ấy chỉ lừa mình thôi

- Sao vậy?

Hai anh đều có việc làm ổn định cả rồi.

Mỹ Hà ngạc nhiên hỏi lại:

- Có việc làm rồi ư, thế sao tụi mình cứ gặp hai anh sửa xe đạp.

- Đó chỉ là cái cớ để có dịp gặp hai đứa mình.

Vẫn như chưa hiểu, Mỹ Hà nhăn nhó:

- Mi nói vậy là sao ta hông hiểu

- Chính Mỹ Hòa đã bán đứng hai đứa mình đó.

- Sao, Mỹ Hòa cũng có liên quan trong vụ này à?

- Vì không có cách gì để gặp và làm quen được mình nên họ tìm cách đó mà thôi.

- Vậy hai ông tướng ấy đang làm gì?

- Hai ông tướng ấy đang làm tại công ty TNHH đồ gỗ Khải Tâm.

Mỹ Hà kêu lên:

- Cái tên đó nghe quen quá!

- Thì là nơi ta với mi cũng đã từng đến đó gỗ cửa.

Mỹ Hà chớp mắt:

- Thì đúng rồi nhưng mà lúc ấy mình đâu có gặp hai anh ấy.

Nhã Trúc bật cười:

- Có lẽ lúc ấy hai ông đang chờ mình sửa xe đạp.

- Hoang đường!

Mỹ Hà thốt lên như vậy

Nhã Trúc thì lại nói:

- Đó là sự thật chứ chẳng hoang đường chút nào.

Mỹ Hà hậm hực:

- Nhưng tại sao hôm sinh nhật của mi Vũ Bằng chẳng chịu nói ra.

- Ai biết được, có lẽ hai anh ấy muốn tham gia cuộc chơi ngoạn mục.

- Sao lại là ngoạn mục?

Lắc đầu, Nhã Trúc chào thua:

- Ta cũng không biết nữa

Thành Long bước vào làm câu chuyện giữa hai người bị gián đoạn. Thành Long nói với Mỹ Hà:

- Mỹ Hà theo tôi vào đây!

Nhã Trúc nói nhỏ:

- Có việc làm cho mi rồi đó, hãy cố gắng nhé!

Đưa cho Nhã Trúc xấp hồ sơ Thành Long căn dặn:

- Nhã Trúc cập nhật tư liệu này hết vào máy giúp anh.

Nhã Trúc vui vẻ nhận lời:

- Vâng ạ!

Thành Long cùng Mỹ Hà bước vào phòng giám đốc, Nhã Trúc lại phải chịu nghe những lời xì xầm bàn tán.

Tiếng Kiều Thủy nói thật to cố tình cho Nhã Trúc nghe:

- Xem ra trong mắt giám đốc bây giờ chỉ có hai con nhỏ đó thôi.

Đôi mắt Cẩm Loan ánh lên sự giận dữ:

- Điều này ta biết rồi, thì đã sao nào.

- Ai bảo mình kém tài mà chi.

Kiều Thủy cong môi cãi lại:

- Chưa biết ai tài hơn ai đâu nhưng chỉ có điều tại nó là bạn của giám đốc.

Cẩm Loan dờ chứng nạt ngang:

- Thôi, làm việc đi kéo lại kiểm điểm là tiêu đời!

Kiều Thủy vẫn còn hậm hực:

- Nhưng ta cảm thấy ảm ức trong lòng.

Cười để trấn an lòng mình, Cẩm Loan vội nói:

- Đừng như thế, chỉ để thiệt thân thôi.

Nhã Trúc phớt lờ, làm như không nghe thấy điều gì cô cảm cúi cho tất cả tư liệu vào máy tính như lời Thành Long đã dặn.

Tan sở, Mỹ Hà vội vàng chia tay với Nhã Trúc để đến ngay nhà thuốc mua thêm những thứ thuốc mà bà Mỹ Hạnh đang cần dùng:

- Em mua thuốc cho mẹ hả Mỹ Hà?

Giật mình nhìn lên, nhận ra Vũ Bằng cô nhoẻn miệng cười:

- Vâng! Vậy còn anh?

Chìa gói thuốc trước mặt Mỹ Hà, Vũ Bằng nói:

- Em khỏi cần mua, anh đã mua cả rồi.

Tròn mắt nhìn anh, Mỹ Hà ngần ngại:

- Sao anh biết em cần những thứ đó mà mua?

Hơi nghiêng đầu nhìn cô, Vũ Bằng nói:

- Em quên là anh đã từng ở bệnh viện với mẹ sao?

Đã hiểu nhưng Mỹ Hà bất ngờ hỏi:

- Mẹ ai chứ ?

- Ủ thì là mẹ của em?

Ánh mắt long lanh Mỹ Hà nhìn anh đầy cảm kích:

- Cám ơn anh nhưng mà từ nay anh đừng nên như vậy nữa.

- Sao vậy hả em?

Mỹ Hà vờ như chưa biết chuyện nên nói:

- Hãy tập trung vào mà học đi chứ.

- Đó lại là chuyện khác.

- Khác là làm sao? Dường như anh có chuyện gì đó giấu em.

Kéo cô vào quán nước gần đó, Vũ Bằng phân minh:

- Anh chẳng có điều gì phải giấu em cả, chẳng qua là anh muốn tạo sự bất ngờ cho em thôi.

Nhìn anh bằng ánh mắt dịu ngọt, Mỹ Hà trách:

- Bộ anh định mang lớp áo Trần Minh khó chuối để làm xiêu lòng em hả?

Qua lớp áo vũ cơ hàn, anh tin em không thể từ bỏ tình của anh.

Ngoảnh mặt đi nơi khác, Mỹ Hà trêu:

- Coi chừng anh bị hổ đày, thời buổi này ai lại chịu chấp nhận người yêu của mình dốt nát và nghèo rách mồng toi chứ hả?

Cười hì hì Vũ Bằng nhún vai:

- Vậy mà có đó chứ, người đó chính là em nè

Kênh mặt, Mỹ Hà dẫu môi:

- Coi chừng làm đó ông tướng ạ!

- Anh thành công mỹ mãn, không thể thất bại được đâu.

Mỹ Hà phụng phịu:

- Anh giả dạng phó thường dân để thử lòng người ta vậy sao?

Cười hì hì, Vũ Bằng lại tự tin nói:

- Có như vậy thì anh mới có được tình yêu trọn vẹn.

Nghĩ đến thân phận mình, Mỹ Hà cảm thấy chua chát:

- Nhưng liệu em có xứng với anh không?

- Sao em lại hỏi vậy?

- Gia đình của em...

Biết Mỹ Hà băn khoăn điều gì nên Vũ Bằng đưa tay ngăn:

- Anh cũng chẳng hơn gì em đâu. Và lại em đừng lo cha mẹ anh đã mất sớm cả rồi, anh chỉ sống độc thân một mình thôi.

- Anh nói thật chứ?

- Trăm phần trăm.

- Vậy rồi anh sống làm sao?

- Anh có nhà cửa hẳn hoi mà.

- Một mình à?

- Không cùng với một người vú nuôi từ thuở nhỏ

Mỹ Hà xúc động nên hỏi một câu dư thừa:

- Chắc vú thương anh lắm?

- Như tình thương người mẹ

- Anh cũng mát mát dữ quá!

- Vì vậy khi thấy mẹ em bị đau, anh lo lắm.

Mỹ Hà cảm thấy hạnh phúc và sung sướng khi biết tình yêu mình đã đặt đúng chỗ:

- Vậy chắc trước đây anh sống khổ lắm.

- Còn gì đau đớn hơn khi phải mất người thân.

Nghe khoé mắt cay cay, Mỹ Hà xúc động thật sự:

- Nhưng anh đã thành tài dù không có sự dìu dắt của cha mẹ.

- Vâng! Đó cũng là nhờ vú nuôi và mẹ của Khải Minh thương yêu lo lắng cho anh

- Anh thật là người cô bán lĩnh để vượt qua, anh tài lắm!

Giọng Vũ Bằng trở nên tha thiết:

- Vì vậy anh rất cần một tình yêu chân thành Mỹ Hà ạ! Anh không muốn mình bị hụt hẫng, đau khổ trong tình yêu đâu.

Cúi đầu, Mỹ Hà cố nén xúc động:

- Vâng! Em sẽ giúp anh có được tình cảm tốt đẹp.

Gật đầu, cô nhìn anh bằng ánh mắt dạt dào yêu thương:

- Em nói thật

Nắm lấy bàn tay xinh xắn, mềm mại của cô, anh xiết chặt:

- Anh cảm ơn em đã cho anh một niềm tin yêu trong cuộc sống.

Nhưng Mỹ Hà lại vờ giận:

- Nhưng em giận anh nhiều lắm!

- Sao lại giận anh như vậy hả!

- Vì anh nói dối em!

- Anh nói dối em gì đâu?

- Sửa xe đạp đó

Bật cười lớn, Vũ Bằng phân bua:

- Điều đó em đã hiểu rồi thì xin đừng giận anh.

- Hông đó!

- Vậy cho anh xin lỗi!

- Xin lỗi mà được à?

- Hay là anh đền cho em?

- Đền gì cơ?
- Dẫn em về ra mắt vú nuôi anh Mỹ Hà giậy này, cô kêu lên:
- Ôi, em không đi đâu.
- Sao vậy em?
- Mắc cỡ lắm!

Vũ Bằng vội trấn an:

- Em an tâm, vú của anh hiền hậu, nhân từ lắm

Mỹ Hà vẫn thoái thác:

- Nhưng ai lại đến nhà bạn trai như vậy kì lắm.

Hiểu ý cô, Vũ Bằng nói:

- Đừng vậy mà em, anh bảo đảm với em khi gặp vú rồi em sẽ thấy mến.
- Nhưng mà...

Mỹ Hà do dự, Vũ Bằng năn nỉ:

- Đi với anh nghe em? Vú đang đợi chúng ta ở nhà đó.
- Anh đã nói gì với vú rồi ?
- Dĩ nhiên là anh đã kể về em cho vú nghe hết rồi.

Mỹ Hà vùng vằng:

- Sao anh lại nói?

Vũ Bằng kể:

- Từ nhỏ đến giờ anh chưa khi nào giấu vú việc gì dù lớn hay nhỏ.
- Vậy anh có kể vụ sửa xe đạp không?

Túm tùm cười, Vũ Bằng gật đầu thành thật nói:

- Dĩ nhiên là có rồi

Mỹ Hà kêu lên:

- Hả? Việc ấy mà anh cũng kể nữa à?

Vũ Bằng nhìn cô bằng ánh mắt dạt dào yêu thương:

- Anh không kể sót một chi tiết nào cả.

Mỹ Hà bỗng do dự:

- Rủi gặp em vú của anh không bằng lòng thì sao?

Lắc đầu, Vũ Bằng nói chắc nịch:

- Anh cam đoan với em là vú sẽ gật đầu đồng ý ngay khi gặp em đấy!

- Sao anh có vẻ tự tin quá vậy?

- Vì vú luôn tin vào cặp mắt tinh tường của anh.

- Chà, coi bộ anh tự tin dữ luôn nha!

- Anh có được như vậy là do em cho anh thôi.

Dẫu môi, Mỹ Hà lắc đầu:

- Em sợ chỉ làm anh thất vọng thôi đó.

Vũ Bằng lại nói:

- Vú cứ giục anh nên dắt bạn gái về cho bà thấy mặt và luôn ca cẩm mãi đó.

- Thế vú ca cẩm điều gì?

Nhìn thẳng vào mắt cô, anh nói:

- Vú ca cẩm là từng tuổi này mà bà vẫn chưa có cháu để ẵm bồng.

Mỹ Hà đỏ mặt vì xấu hổ:

- Anh này...

- Anh nói thật đó!

Mỹ Hà cười cười:

- Xem anh kìa chẳng biết là vú hay là anh đây nữa?

Vũ Bằng gật đầu:

- Cả hai luôn!

Mỹ Hà lại đắn đo:

- Hiện tại em còn bà mẹ đau yếu, Mỹ Hòa học đại học, em chưa thể.

Vũ Bằng đưa tay ngăn:

- Những chuyện ấy anh đã rõ chính vì vậy mà anh muốn chúng ta là người một nhà sớm hơn, để anh cùng lo với em

- Như vậy thì đâu có công bằng với anh.

- Đó là do anh cam tâm tình nguyện, em khỏi phải bận tâm.

- Nhưng mà...

- Đừng có nhưng nhị gì cả, miễn là em yêu anh, chịu cho anh cưới thì mọi thứ anh sẽ gánh thay em.

Mỹ Hà cảm thấy xúc động, cô thật sự cũng đã yêu anh từ lâu nhưng nghĩ đến hoàn cảnh nên cô nén lòng, cố tình tránh né anh:

- Đi với anh nghe Hà!

Đành phải gật đầu, Mỹ Hà nói:

- Vâng!

Cô thấy mắt anh ánh lên một niềm vui thật sự, Mỹ Hà cũng thấy an tâm khi ở bên anh.